

KENDARE BLAKE

DUISTERE TROON

Vertaling Sandra Hessels

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Kendare Blake
Oorspronkelijke titel: *One Dark Throne*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra Hessels
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0283 5
ISBN 978 94 027 5798 9 (e-book)
NUR 285
Eerste druk april 2019

Deze vertaling is tot stand gekomen door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency bv en Wolf Literary Service LLC, USA.

Originele uitgave verschenen bij HarperTeen, een imprint van HarperCollins Publishers
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LIJST VAN PERSONAGES

DE INDRID-HOOGTE

Hoofdstad van Fennbirn, thuisbasis van koningin Katharine

DE FAMILIE ARRON

Natalia Arron

Matriarch van de familie Arron. Hoofd van de Zwarte Raad

Genevieve Arron

Jongere zus van Natalia

Antonin Arron

Jongere broer van Natalia

Pietyr Renard

Natalia's neef, zoon van haar broer Christophe

ROLANTH

Thuisbasis van koningin Mirabella

DE FAMILIE WESTWOOD

Sara Westwood

Matriarch van de familie Westwood. Element: water

Bree Westwood

Dochter van Sara Westwood, vriendin van de koningin. Element: vuur

WOLFSBRON

Thuisbasis van koningin Arsinoe

DE FAMILIE MILONE

Cait Milone

Matriarch van de familie Milone. Krachtdier: de kraai Eva

Ellis Milone

Echtgenoot van Cait en vader van haar kinderen. Krachtdier: de witte spaniël Jake

Caragh Milone

Oudste dochter van Cait, verbannen naar het Zwarte Huis. Krachtdier: de bruine jachthond Juniper

Madrigal Milone

Jongste dochter van Cait. Krachtdier: de kraai Aria

Juillenne 'Jules' Milone

Dochter van Madrigal. De krachtigste naturalist in tientallen jaren en een goede vriendin van de koningin. Krachtdier: de poema Camden

DE FAMILIE SANDRIN

Matthew Sandrin

Oudste zoon van de familie Sandrin. Voormalige verloofde van Caragh Milone

Joseph Sandrin

De middelste zoon van de familie Sandrin. Bevriend met Arsinoe. Werd voor een periode van vijf jaar verbannen naar het vasteland

OVERIGE PERSONAGES

Luke Gillespie

Eigenaar van Gillespies Boekhandel. Bevriend met Arsinoe. Krachtdier: Hank, een zwart-groene haan

William 'Billy' Chatworth Jr.

Pleegbroer van Joseph Sandrin. Een van de huwelijkskandidaten

DE TEMPEL

Hogepriesteres Luca

Priesteres Rho Murtra

Elizabeth

Novice en vriendin van koningin Mirabella

DE ZWARTE RAAD

Natalia Arron, *gifmengster*

Genevieve Arron, *gifmengster*

Lucian Arron, *gifmenger*

Antonin Arron, *gifmenger*

Allegra Arron, *gifmengster*

Paola Vend, *gifmengster*

Lucian Marlowe, *gifmenger*

Margaret Beaulin, *oorlogsgave*

Renata Hargrove, *onbegaafd*

LANDHUIS GREAVESDRAKE

Met een kritische blik overziet Natalia Arron de terugkeer van haar jongere zus naar Greavesdrake. Genevieve was slechts enkele maanden verbannen uit het huis, maar de eindeloze reeks koffers die de bedienden door de voordeur naar binnen sjuwen doet eerder vermoeden dat ze enkele jaren is weggeweest.

‘Wat zal het heerlijk zijn om weer in mijn eigen bed te slapen,’ zegt Genevieve. Ze ademt diep in. Het ruikt hier in Greavesdrake naar geolied hout, boeken en de kruidige, giftige stoofpot die in de keuken staat te sudderen.

‘Je bed in de stad is anders ook jouw eigen bed,’ zegt Natalia. ‘Doe niet alsof je zwaar te lijden hebt gehad.’

Natalia bestudeert Genevieve vanuit haar ooghoek. Op Genevieves wangen ligt een roze blos en en haar violetkleurige irissen glinsteren. Lang blond haar valt over haar schouders. Men zegt dat zij de aantrekkelijkste van de Arron-zussen is. Ze moesten eens weten welke giftige gedachten er in dat knappe hoofd rondwaren.

‘Nu je weer thuis bent,’ zegt Natalia, ‘kun je je meteen verdienstelijk maken. Wat wordt er allemaal gefluisterd in de Zwarte Raad?’

‘Het verhaal is doorverteld zoals je hebt geïnstrueerd,’ antwoordt Genevieve. ‘Koningin Katharine heeft de aanval van koningin Arsinoe met de beer overleefd en was zo verstandig om zich schuil te houden tot de kust weer veilig werd geacht. Maar ze hebben de geruchten natuurlijk ook gehoord.’

‘Welke geruchten?’

‘Voornamelijk onzin.’ Genevieve maakt een wegwuivend handgebaar, maar Natalia kijkt haar fronsend aan. Onzin wordt vanzelf waarheid wanneer die door voldoende monden wordt verspreid.

‘Wat voor onzin?’

‘Dat Katharine het niet overleefd heeft. Sommigen beweren dat ze haar hebben zien sterven, anderen zeggen dat ze haar zagen toen ze terugkeerde naar huis, met haar grijze huid vol aarde en het bloed dat uit haar mond droop. Ze noemen haar Katharine de Ondode. Kun je het je voorstellen?’

Natalia laat een proestlachje horen. Ze slaat haar armen over elkaar. Het is belachelijk, en toch vindt ze het maar niets.

‘Maar wat is er met haar gebeurd in die dagen dat ze vermist was?’ vraagt Genevieve. ‘Of weet jij dat niet eens?’

Natalia denkt terug aan de avond waarop Katharine opeens weer thuis kwam, onder de modder en met tientallen bloedende schrammen overal op haar lichaam. Roerloos stond ze in de hal, haar zwarte haar hing samengeklit en vuil voor haar gezicht. Ze had eruitgezien als een monster.

‘Ik weet genoeg,’ zegt Natalia als ze zich omdraait.

‘Ze beweren dat ze veranderd is. In welke zin? Is ze al genoeg aangesterkt om haar giftraining te hervatten?’

Natalia slikt. Giftraining zal niet nodig zijn. Maar ze zegt niets. Ze houdt haar hoofd iets schuin en loopt voor Genevieve de gang in om Kat te zoeken. Dan kan Genevieve haar met eigen ogen zien.

Samen wandelen ze dieper het landhuis in, waar het daglicht door gesloten gordijnen wordt gefilterd en de geluiden van de bedienden die gebukt gaan onder het gewicht van Genevieves koffers vervagen.

Genevieve stopt haar reishandschoenen weg in een broekzak. Ze ziet er heel netjes uit in haar zachte, geruwde bruinrode jasje. Ze klopt wat denkbeeldig stof van haar bovenbeen.

‘Er is nog zo veel te doen,’ zegt ze. ‘De huwelijkskandidaten zullen een dezer dagen arriveren.’

Een van Natalia’s mondhoeken trekt omhoog. *Huwelijkskandidaten*. Slechts één van hen had verzocht Katharine als eerste te mogen bezoeken. De goudblonde jongen, Nicolas Martel. Ondanks Katharines overtuigende optreden met de gifmaaltijd tijdens het Beltane-festival hadden beide andere huwelijkskandidaten ervoor gekozen om eerst Arsinoe te leren kennen.

Arsinoe, met dat gehavende gezicht vol littekens, de gerafelde broekspijpen en dat kortgeknipte, slordige kapsel. Niemand kon haar echt aantrekkelijk vinden. Ze waren waarschijnlijk nieuwsgierig naar haar beer.

‘Wie had ooit kunnen denken dat onze koningin slechts één verzoek zou ontvangen?’ zegt Genevieve als ze Natalia’s zure blik ziet.

‘Het doet er niet toe. Nicolas Martel is de beste van het hele stel. Het is dat we al zo lang een verbond hebben met Billy Chatworths vader, anders was hij mijn eerste keuze geweest.’

‘Billy Chatworth zijn we kwijtgeraakt aan de Berenkoningin,’ mompelt Genevieve. ‘Dat weet het hele eiland inmiddels.’

‘Billy Chatworth zal doen wat zijn vader hem opdraagt,’ zegt Natalia bits. ‘En noem Arsinoe niet de Berenkoningin. We willen niet dat die naam blijft hangen.’

Ze lopen de hoek om, voorbij de trap naar Katharines kamers.

‘Is ze niet boven?’ vraagt Genevieve wanneer ze doorlopen.

‘Tegenwoordig weet je bij haar maar nooit waar ze uithangt.’

Een dienstmeisje met een vaas vol witte oleanderbloemen blijft staan voor een buiging.

‘Waar is de koningin?’ vraagt Natalia.

‘In het solarium,’ antwoordt het meisje.

‘Dank je,’ zegt Genevieve. Vervolgens trekt ze met een felle ruk het kapje van het hoofd van het meisje en onthult donkere haarwortels onder het vervagende Arron-blond. ‘Ga nu maar snel je haar bijwerken.’

Het solarium is licht en open, met vele ramen zonder gordijnen ervoor. De muren zijn wit geverfd en er liggen kussens in diverse vrolijke kleuren op de bank. De ruimte lijkt niet te passen in het huis van de Arrons en is ook meestal verlaten, tenzij er gasten worden ontvangen. Maar hier treffen Natalia en Genevieve Katharine aan, neuriënd te midden van ingepakte doosjes.

‘Zie je? Ze is weer thuis,’ zegt Natalia.

Katharine drukt een deksel op een mooi paars doosje. Daarna wendt ze zich met een brede glimlach tot hen.

‘Genevieve,’ zegt Katharine, ‘wat fijn dat jij en Antonin weer terug zijn op Greavesdrake.’

Genevieves mond hangt open. Ze heeft Katharine niet meer gezien sinds de dag nadat ze naar huis was teruggekeerd. En toen was ze er vreselijk aan toe geweest. Nog steeds vuil en met zo veel ontbrekende vingernagels.

Nu ze zo naar Katharine staart, is het voor Natalia niet heel moeilijk te raden wat ze denkt. Waar is dat kleine meisje met haar grote, dwaze ogen en de strak ingevlochten knot? Dat magere meisje dat haar hoofd laat hangen en alleen maar lacht als een ander eerst lacht?

Waar die Katharine ook is, ze is zeker niet hier.

‘Antonin,’ mompelt Genevieve zodra ze haar stem weer gevonden heeft. ‘Is hij er al?’

‘Uiteraard,’ antwoordt Natalia. ‘Ik heb hem het eerst gevraagd om terug te komen.’

Hoe geschokt Genevieve ook is bij de aanblik van de koningin, ze verbergt haar ontevredenheid. Katharine stapt met grote passen op haar af, pakt haar polsen vast en als ze al merkt hoe Genevieve terugdeinst bij haar onverwachte, afwijkende manier van doen, dan laat ze dat niet blijken. Ze glimlacht alleen maar en trekt haar verder de kamer in.

‘Vind je mijn cadeaus mooi?’ vraagt Katharine met een gebaar naar de doosjes. Ze zijn allemaal zorgvuldig ingepakt in kleurig papier en dichtgebonden met een satijnen lint of brede, witfluwelen strikken.

‘Van wie zijn ze?’ vraagt Genevieve. ‘Van de huwelijkskandidaten?’

‘Het is niet “van wie”,’ zegt Katharine, ‘maar vóór wie. Zodra ik de laatste liefdevolle details heb toegevoegd, zullen ze naar Rolanth worden verstuurd, voor mijn lieve zus Mirabella.’

Katharine steekt haar in een zwarte handschoen gestoken hand uit naar een lint en streelt er zachtjes over.

‘Ga je ons vertellen wat erin zit,’ vraagt Natalia, ‘of moeten we raden?’

Katharine gooit een lok van haar haar over haar schouder naar achteren. ‘In de cadeaudoosjes zal ze verschillende dingen aantreffen. Vergiftigde handschoenen, vergiftigde sieraden, een gedroogde chrystantenbol geverfd met een giftige stof. De bloemblaadjes kunnen na het bloeien verwerkt worden tot een giftige thee.’

‘Dit zal je nooit lukken,’ zegt Genevieve. ‘Ze zullen worden gecontro-

leerd. Je kunt Mirabella niet doden met mooi ingepakte, giftige presentjes.’

‘Die naturaliste is anders bijna gestorven dankzij een mooi ingepakt, giftig cadeau,’ spreekt Katharine haar op lage toon tegen. Ze zucht. ‘Maar waarschijnlijk heb je gelijk. Dit is gewoon voor de lol.’

Natalia kijkt naar de doosjes. Er staan er meer dan tien, in diverse kleuren en maten. Waarschijnlijk wordt elk doosje apart vervoerd door een eigen koerier. Die zullen in diverse steden ook nog met elkaar afwisselen voordat het pakje aankomt in Rolanth. Het lijkt haar een hoop gedoe voor ‘alleen maar voor de lol’.

Katharine versiert het naamlabel van een van de cadeaus met donkere sterren en krullen. Daarna neemt ze plaats op de bank met goud-wit brokaat en pakt een schaalje vol belladonnabessen op schoot. Ze neemt er een handvol van, vult haar wangen en maalt ze fijn tot het giftige sap in haar mondhoeken te zien is. Genevieve hapt naar lucht. Ze draait haar hoofd om naar Natalia, maar er valt niets uit te leggen. Toen Katharine eenmaal was hersteld van haar verwondingen, wendde ze zich tot de giftige etenswaren en verslond ze.

‘Heb je nog steeds niets van Pietyr vernomen?’ vraagt Katharine terwijl ze het sap van haar kin veegt.

‘Nee. En ik weet ik niet wat ik erover kan zeggen. Ik heb hem meteen geschreven nadat je teruggekeerd was en hem gevraagd hierheen te komen. Ik heb zelfs mijn broer geschreven om te vragen waar hij blijft. Maar ook van Christophe heb ik geen antwoord gekregen.’

‘Dan zal ik Pietyr zelf wel schrijven,’ zegt Katharine. Ze drukt een gehandschoende hand tegen haar buik als de belladonnabessen hun gif verspreiden. Als Katharines gave zich had geopenbaard, zou het gif haar geen pijn moeten bezorgen. En toch lijkt ze meer aan te kunnen dan ooit tevoren. Ze consumeert nu zo veel gif dat elke maaltijd net een *Gave Noir* is. Katharine glimlacht opgewekt. ‘Ik zal ervoor zorgen dat ik een brief klaar heb liggen voor ik vanavond naar de tempel ga.’

‘Dat is een goed idee,’ zegt Natalia. ‘Ik weet zeker dat jij hem wel kunt overtuigen.’

Ze gebaart naar Genevieve opdat ze het solarium verlaten. Arme Ge-

nevieve. Ze weet niet hoe ze zich moet houden. Ze zal ongetwijfeld gemeen willen doen, de koningin willen knijpen of slaan, maar de koningin die nu tegenover hen staat zou best weleens terug kunnen slaan. Genevieve fronst en maakt een halfslachtige buiging.

‘Is haar gave doorgekomen?’ fluistert Genevieve zodra ze met Natalia de trap heeft beklommen. ‘De manier waarop ze zich tegoeed deed aan die bessen... Al kon ik voelen dat haar handen in die handschoenen helemaal opgezwollen waren.’

‘Ik weet het niet,’ antwoordt Natalia zacht.

‘Zou het kunnen dat haar gave zich ontwikkelt?’

‘Ik heb de gave zich nog nooit op een dergelijke manier zien ontwikkelen.’

‘Maar als haar gave niet doorgekomen is, dan moet ze oppassen. Als ze te veel gif binnenkrijgt... dat kan kwalijk zijn. Ze kan zich schade toebrengen.’

Natalia blijft staan.

‘Dat weet ik. Maar ik kan haar blijkbaar niet tegenhouden.’

‘Wat is er met haar gebeurd?’ vraagt Genevieve. ‘Waar was ze al die tijd?’

Natalia denkt terug aan de schim die door haar voordeur naar binnen liep. Het meisje met de ijskoude, grijze huid. Soms ziet ze de gedaante in haar dromen, als ze met de stijve ledematen van een lijk op haar bed af duikt. Natalia huivert. Ondanks de warme, zomerse lucht verlangt ze naar een haardvuur en een deken rond haar schouders.

‘Misschien is het beter dat we dat niet weten.’

Katharines brief aan Pietyr bestaat uit slechts drie regels.

Liefste Pietyr,

Kom bij me terug. Wees niet bang. Treuzel niet langer.

Je koningin Katharine

Arme Pietyr. Ze ziet graag voor zich hoe hij zich ergens schuilhoudt. Of zich hollend een weg baant door puntige doornstruiken en takken die zijn gezicht raken als zweepslagen, net zoals zij dat heeft gedaan die nacht dat hij haar bij het Breccia-domein ontmoette. De nacht waarop hij haar in het domein gooide.

‘Ik moet goed op mijn woorden passen, Sweetheart,’ zegt ze zacht tegen de slang die rond haar arm gekruld zit. ‘Zodat hij zal geloven dat ik nog steeds zijn lieve, kleine koningin ben.’ Ze glimlacht. ‘Ik mag hem niet bang maken.’

Waarschijnlijk denkt hij dat hij in de cellen onder de Volroy opgesloten zal worden als hij terugkeert. Dat ze een of andere bewaker met de oorlogsgave zal toestaan zijn hoofd tegen de muren te beuken tot zijn hersens eruit vloeien. Maar Katharine heeft niemand verteld over zijn rol in haar ‘val’ die avond. En dat is ze ook niet van plan. Ze heeft Natalia verteld dat ze zelf in het Breccia-domein is gevallen toen ze in paniek vluchtte voor Arsinoes beer. Dat ze is gestruikeld.

Vanaf haar plekje aan haar bureau kijkt Katharine uit het raam. In het oosten, aan de voet van de laatste van de Stonegall-heuvels ligt de Indrid-hoogte, de hoofdstad van Fennbirn. De stad glinstert in de late namiddagzon. In het midden steken de twee zwarte torenspitsen van de Volroy hoog in de lucht. Naast het grote fort lijken alle andere gebouwen extra klein. Zelfs het gebergte ziet er ineengedoken uit, alsof het achteruitdeinst als een trol bij het licht van een felle lamp.

De belladonnabessen klotsen in Katharines maag, maar ze geeft geen krimp. Het is nu meer dan een maand geleden dat ze zich een weg uit het hart van het eiland heeft moeten klauwen, en nu kan ze alles aan.

Ze leunt naar voren en duwt het raam open. De laatste dagen ruikt haar kamer naar braaksel en de dieren waarop ze haar giftige brouwsels test. Op haar tafels en langs de muren staan kleine kooien voor vogels en knaagdieren; de hele kamer staat er vol mee. In enkele kooien liggen dode exemplaren die wachten tot iemand ze weghaalt.

Ze tikt op de kooi die op de hoek van haar tafel staat om de kleine, grijze muis te wekken. Hij is aan één oog blind en nagenoeg kaal van alle giftige stoffen die Katharine op zijn lijfje heeft gesmeerd. Ze biedt hem

door de spijlen van zijn kooi een cracker aan en hij kruipt snuffelend naar voren, bang om ervan te eten.

‘Ooit was ik ook een grijze muis,’ zegt ze, en ze trekt een van haar handschoenen uit. Ze steekt haar hand in de kooi om over het kleine achterlijfje te aaien. ‘Maar nu niet meer.’

WOLFSBRON

Arsinoe en Jules zitten aan de keukentafel kleine rode aardappels te snijden als Jules' grootvader, Ellis, opeens door de zijdeur naar binnen stormt, gevolgd door zijn krachtdier, de witte spaniël Jake. Hij trekt zijn grijze wenkbrauwen naar hen op en houdt een kleine, zwarte envelop omhoog met daarop de lakzegel van de Zwarte Raad.

Oma Cait pauzeert net lang genoeg met het snijden van de kruiden om een losse pluk haar uit haar gezicht te blazen. Dan gaan alle drie de vrouwen verder met waar ze mee bezig waren.

'Wil dan niemand hem lezen?' vraagt Ellis. Hij legt de brief neer op tafel en tilt Jake op om aan de aardappels te snuffelen.

'Waarom zouden we?' zegt Cait snuivend. 'We kunnen allemaal wel raden wat erin staat.' Met haar hoofd gebaart ze naar de andere kant van de keuken. 'Kun je dan nu even vier eieren pakken en vier dooiers in die schaal doen?'

Ellis zet Jake neer en scheurt de envelop open.

'Ze willen nog even duidelijk maken dat alle huwelijkskandidaten hebben aangegeven Katharine als eerste te willen bezoeken,' zegt hij terwijl hij leest.

'Dat is een leugen,' mompelt Jules.

'Misschien, maar het doet er weinig toe. Er staat hier dat we de huwelijkskandidaten Thomas "Tommy" Stratford en Michael Percy moeten ontvangen.'

'Twee?' Arsinoe trekt haar neus op in afschuw. 'Waarom allebei? Waarom überhaupt één?'

Jules, Cait en Ellis wisselen een blik met elkaar. Meer dan één kandidaat tegelijk is een enorm compliment. Vóór haar optreden met de beer bij het Beltane-festival had niemand verwacht dat een kandidaat een

verzoek zou indienen om Arsinoe als eerste te ontmoeten, laat staan twee.

‘Ze zullen een dezer dagen hier zijn,’ zegt Ellis. ‘En wie weet hoelang ze blijven als ze je leuk vinden.’

‘Tegen het einde van de week zijn ze weg,’ zegt Arsinoe terwijl ze een aardappel doormidden snijdt.

Jules neemt de brief aan van Ellis.

‘Tommy Stratford en Michael Percy.’ Zo veel van het Beltane-festival is een groot waas, maar zij waren de twee die samen in dezelfde boot aan land kwamen op de avond van de Aankomstceremonie. Het leek toen dat ze maar niet konden ophouden met lachen. Billy had hen willen wurgen.

Arsinoe gooit haar mes op tafel en legt de laatste aardappelschijfjes op een houten plank.

‘Dat is klaar, Cait,’ zegt ze. ‘Wat moet ik nu doen?’

‘Wat je nu moet doen is naar buiten gaan,’ antwoordt Cait. ‘Je kunt je niet voor eeuwig verschuilen in mijn keuken.’

Arsinoe laat zich verder onderuitzakken op haar stoel. De mensen van Wolfsbron kunnen maar geen genoeg krijgen van hun Berenkoningin. Ze drommen om haar heen op de markt en vragen naar verhalen over haar grote bruine beer. Ze kopen een grote, zilveren vis voor hem en verwachten dat zij daar ook haar tanden in zet. Rauw, gewoon zo waar ze bij staan. Ze weten niet dat de beer een list was, dat hij naar het podium is geroepen tijdens de Bezielingsceremonie om te dansen alsof hij een marionet was. Ze weten niet dat het Jules was die hem aanstuurde, met de hulp van wat instrumentele magie. Alleen de familie weet dat, en Joseph en Billy. Nog minder mensen kennen Arsinoes grootste geheim: dat ze helemaal geen naturaliste is, maar een gifmengster, een gave die ze ontdekte toen Jules en zij allebei vergiftigde snoepjes hadden gegeten die Katharine had gestuurd. Jules was heel ziek geworden en zelfs bijna gestorven. Ze had blijvende schade aan haar lichaam overgehouden: constante pijn en een slepend been. Maar Arsinoe had niets gemankeerd.

Van dit geheim waren alleen Jules, Joseph en zijzelf op de hoogte.

‘Kom,’ zegt Jules. Ze geeft Arsinoe een klap op haar schouder en staat

stijfjes op van haar stoel. Naast haar komt ook haar poema, Camden, overeind. De bergkat ontziet de schouder die Arsinoes allereerste valse krachtdier, de zieke beer die haar de littekens op haar gezicht bezorgde, heeft gebroken. Er zijn nog niet eens twee maanden voorbij sinds Camden bij die aanval kreupel raakte en Jules kreupel werd door de aanval met het gif. Het is net alsof het altijd al het wrede plan van de Godin was dat ze bij elkaar zouden passen.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Arsinoe.

‘Naar een plek waar je me niet voor de voeten loopt,’ zegt Cait, en ze gooit wat etensrestjes op de kasten voor de kraaien Aria en Eva, twee van hun krachtdieren. De vogels knikken dankbaar met hun kop en Cait zegt wat zachter: ‘Wil je dat ik eerst nog een kop wilgenbastthee zet voor je gaat, Jules?’

‘Nee, oma, ik voel me goed.’

Arsinoe loopt achter Jules aan naar buiten, en als Jules en Camden voorbij de kippenren in de zon hun pijnlijke ledematen strekken holt ze naar de stapel brandhout toe.

‘Wat ben je daar aan het opgraven?’ vraagt Jules.

‘Niets.’ Maar Arsinoe keert terug met een boek en veegt kleine stukjes schors van het zachte, groene omslag. Ze houdt het omhoog en Jules kijkt haar fronsend aan. Het is een boek over giftige planten, dat ze op heel discrete wijze uit een van de boekenkasten in Lukes boekhandel heeft verwijderd.

‘Daar moet je je niet mee inlaten,’ zegt Jules. ‘En wat als iemand je ermee ziet?’

‘Dan denken ze dat ik probeer wraak te nemen voor wat jou is aangedaan.’

‘Dat gelooft niemand. Je leest een boek om een gifmengster te slim af te zijn door haar te vergiftigen? Je kunt een gifmengster toch niet vergiftigen?’

‘Zeg nog eens “gif”, Jules.’

‘Ik meen het, Arsinoe.’ Ze laat haar stem zakken tot een luid gefluister, ook al is er verder niemand in de tuin. ‘Als iemand ontdekt wat je echt bent, dan verliezen we het enige voordeel dat we hebben. Is dat

soms wat je wilt?’

‘Nee,’ zegt Arsinoe zacht. Ze gaat er niet verder tegenin. Ze heeft geen zin meer in al Jules’ verhalen over voordelen en strategieën. Jules was na die vergiftiging al bezig al hun opties door te nemen en af te wegen voor ze in staat was uit bed te komen.

‘Je klinkt onzeker,’ zegt Jules.

‘Ik ben er ook niet zeker van. Ik wil hen niet vermoorden. En ik denk ook niet dat ze mij echt willen doden.’

‘Toch zullen ze dat doen.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Omdat elke koningin die we ooit hebben gehad precies hetzelfde heeft gedaan. Al vanaf het begin.’

Arsinoes kaak verstrakt. Al vanaf het begin. Die oude parabel over hoe de Godin geschenken brengt door middel van het offer van de koninginnen; een drieling die naar het eiland werd gestuurd toen de mensen nog in wilde stammen leefden. De sterkste van de drie doodde haar zusters en hun bloed voedde het eiland. En zij regeerde als koningin tot de Godin een nieuwe drieling zond, die opgroeide en doodde en het eiland voedde. Ze zeggen dat het ooit een instinct was. Dat die drang om elkaar te doden even natuurlijk was als die van twee hertenbokken die elkaar in de herfst met hun gewei te lijf gaan. Maar het is slechts een verhaal.

‘Arsinoe? Je weet dat het zo is. Je weet dat ze je zullen doden, of ze dat willen of niet. Zelfs Mirabella.’

‘Dat denk je alleen maar vanwege Joseph,’ zegt Arsinoe. ‘Maar ze wist het niet en... ze kon er niets aan doen.’ *Het was mijn schuld*, zegt ze bijna, maar ze kan het nog steeds niet, zelfs niet na alles wat haar verprutste spreuk hun heeft gekost. Ze is nog steeds een te grote lafaard.

‘Dat is het niet,’ zegt Jules. ‘En bovendien, wat er met Joseph is gebeurd... dat was een vergissing. Hij houdt niet van haar. Hij is geen moment van mijn zijde geweken toen ik was vergiftigd.’

Arsinoe wendt haar blik af. Ze weet dat Jules heel hard haar best heeft gedaan om daarin te geloven. Om hem te vergeven.

‘Misschien moeten we gewoon vluchten,’ gaat Jules verder. ‘Onderduiken tot de een de ander heeft vernietigd. Ze zullen niet al te hard naar

jou op zoek gaan zolang ze ook nog achter elkaar aan kunnen gaan. Waarom zou je een braamstruik in gaan op zoek naar een hoen als er een hert op een open plek staat te wachten? Ik heb hier en daar wat voedsel verborgen voor het geval dat. Voorraden. We kunnen paarden nemen voor grotere afstanden en die ruilen voor proviand wanneer we te voet verdergaan. Dan cirkelen we om de hoofdstad heen, waar niemand ons zal zoeken. Zo horen we het vanzelf wanneer een van hen sterft.’ Jules kijkt haar aan vanuit een ooghoek. ‘En voor alle duidelijkheid: ik hoop dat Katharine als eerste sterft. Het zal een stuk eenvoudiger zijn om Mirabella te vergiftigen als ze daar niet langer op bedacht is.’

‘En wat als Mirabella als eerste sterft?’ vraagt Arsinoe, waarop Jules haar schouders ophaalt.

‘Dan moeten we op Katharine afstappen en haar de keel doorsnijden, denk ik. Ze kan jou niets doen.’

Arsinoe zucht. Ze loopt enorm veel risico, ongeacht welke koningin als eerste het onderspit delft. Mirabella kan haar zo vermoorden zonder beer die haar verdedigt, maar als Katharine haar snijdt met een vergiftigd mes, dan komt haar geheim aan het licht. En als ze dan wint, zullen de Arrons haar alsnog komen halen en zal er weer een gifmengster op de troon zitten.

Er moet een manier zijn... Een manier waarop we hier alle drie aan kunnen ontsnappen.

Kon ze maar met hen praten. Zelfs al gebeurde dat onder dwang. Als ze een wapenstilstand zou kunnen afdwingen en ze alle drie opgesloten werden in de toren. Als ze nou maar met elkaar konden overleggen, dan zou het anders kunnen gaan, daarvan was ze overtuigd.

‘Je moet dat boek wegdoen,’ houdt Jules koppig vol. ‘Ik kan er niet naar kijken.’

Arsinoe stopt het boek schuld bewust weg onder haar vest.

‘Hoe zou jij je voelen als ik je vroeg om Camden verborgen te houden?’ vraagt ze. ‘Als je de gifmengers haat, dan haat je mij ook.’

‘Dat is niet waar,’ zegt Jules. ‘Jij bent een van ons. Je bent toch al die tijd opgegroeid als een naturaliste? Ben je vanbinnen dan niet een naturaliste?’

‘Ik ben een Milone,’ zegt ze. ‘Vanbinnen.’

In een grasveld ten noorden van het Dogwood-meer bukt Arsinoe zich en ze duwt de bladeren en hoge grashalmen opzij. Jules heeft ze de stad in gestuurd, naar de Lion's Head, om Joseph en Billy te zoeken. Ze zei dat ze meteen achter haar aan zou komen zodra ze het boek over de giftige planten weer had verstoppt. Maar dat was een leugen. Hurkend doorkamt ze het gras en het duurt niet lang voor ze vindt wat ze zoekt: een stengel met de witte bloem van de gevlekte scheerling.

In het gif dat Katharine had gestuurd en dat bedoeld was voor Arsinoe, maar dat Jules eveneens had binnengekregen, zou een dosis gevlekte scheerling hebben gezeten. Volgens het boek veroorzaakt dat een vredige dood, aangezien het gif het lichaam vanaf de voeten naar boven toe verlamt.

‘Een vredige dood,’ mompelt Arsinoe. Maar genadig was het niet, door de combinatie met de onbekende andere gifstoffen waarmee Katharine het vermengd had. Het was gruwelijk. Langzaam en schadelijk, en Jules had vreselijk veel pijn geleden.

‘Waarom heb je het gedaan, zusje van me?’ vraagt Arsinoe zich hardop af. ‘Deed je het omdat je boos was? Omdat je dacht dat ik de beer gestuurd had om je te verscheuren?’

Maar in haar gedachten geeft Katharine geen antwoord.

Kleine Katharine. Toen ze nog klein waren, had zij het langste haar van alle drie. Het glansde ook meer en ze had de opvallendste gelaats-trekken. Ze dreef op haar rug in het beekje achter het huis en haar haar waaierde om haar heen als de slierten van een zwarte waterplant. Als Mirabella het water liet rimpelen, dan lachte Katharine vrolijk.

Arsinoe denkt aan Jules' gezicht, vertrokken van pijn. Met de kleine Katharine valt niet te spotten.

Impulsief steekt ze haar hand uit en ze trekt de gevlekte scheerling met wortel en al uit de grond. Zulke fijne herinneringen kan ze maar beter niet koesteren. Dat deed ze ook alleen maar dankzij Mirabella en die vervloekte sentimentele woorden van haar, die dingen naar boven haalden in haar herinnering die mogelijk nooit echt waren gebeurd.

‘En zelfs als ze dat wel zijn,’ mompelt Arsinoe, ‘dan nog heeft Jules gelijk.’ Voordat dit jaar voorbij is, zullen twee van hen dood zijn. En hoe

terughoudend ze ook is om te doden, ze wil niet een van de gesneuvelden zijn.

Ze ruikt aan de bloesem. Die stinkt vreselijk, maar toch stopt ze hem in haar mond. De ranzige geur krijgt een heel andere dimensie nu de sappen vrijkomen bij het kauwen.

De gevlekte scheerling smaakt niet lekker. En toch voelt ze... bevrediging. Wat zij voelt als ze op giftige dingen kauwt, moet net zoets zijn als wat Jules voelt wanneer ze een appel laat rijpen, of wat Mirabella voelt als ze de wind aanroept.

‘Later zal ik gaan slapen in een bed vol gifsumak,’ zegt Arsinoe, en ze grinnikt als ze de laatste paar bloemen opeet. ‘Of misschien gaat dat weer te ver.’

‘Wat gaat te ver?’

Arsinoe stapt meteen bij de plant vandaan. Ze laat de rest van de stengel vallen en schopt hem weg, zodat hij opgaat in het gras.

‘In naam van de Godin, Junior,’ bijt ze hem toe. ‘Jij weet wel hoe je iemand moet besluipen, zeg.’

Billy grijnst en haalt zijn schouders op. Op een of andere manier heeft hij nooit genoeg omhanden. En weet hij haar altijd overal op te sporen. Ze vraagt zich af of die bemoeizucht soms een speciale gave is van de vastelanders.

‘Wat ben je aan het doen?’ vraagt hij. ‘Toch niet nog meer instrumentele magie?’

‘Cait heeft me op bramenjacht gestuurd,’ liegt ze. Het is nog niet eens het juiste seizoen voor bramen.

Billy strekt zijn nek en kijkt in de richting van de struiken.

‘Ik zie geen bramen. En ook geen mandje om ze in te doen.’

‘Je bent een lastpost,’ mompelt Arsinoe.

Hij lacht. ‘Maar niet minder erg dan jij.’

Ze loopt langs hem, zodat ze uit de buurt van de gevlekte scheerling zijn.

‘Oké, het spijt me,’ zegt ze. ‘Wat doe je hier? Ik dacht dat je bij Joseph en Jules zou zijn, in de Lion’s Head.’

‘Die konden wel wat tijd met z’n tweeën gebruiken.’ Billy plukt een

dikke grashalm uit de grond en klemt hem tussen beide duimen, zodat hij kan fluiten. 'En Jules vertelde me dat je nieuws hebt over de huwelijkskandidaten.'

'Vandaar dat je niet wist hoe snel je hier moest zijn.' Ze grijnst en de grijns duwt een kant van haar zwartgelakte masker, dat ze draagt om de littekens op haar wang te bedekken, omhoog.

'Helemaal niet,' houdt hij vol. 'Ik heb altijd geweten dat dit zou gebeuren. Ik wist dat ze voor jou zouden kiezen zodra ze de beer hadden gezien. Zodra ze jou op die klif zagen staan bij de Aankomstceremonie. En alle anderen wisten het ook. De boten liggen bij de pier in een lange rij te wachten om de romp te laten schuren en van een nieuwe verflaag te voorzien. Niemand in Wolfsbron wil de indruk wekken dat ze zich druk maken om wat de rest van het eiland vindt. Maar ze liegen.'

Wolfsbron. Een harde, agrarische, zeevarende stad vol harde, agrarische, botte mensen. Ze hechten de meeste waarde aan hun land, aan hun wateren en aan het zwaaien met hun bijl.

Arsinoe zet haar handen in haar zij en kijkt uit over het grasland. Het is prachtig. Wolfsbron is mooi zoals het is. Ze vindt het maar niets dat de stad zich helemaal aanpast om een stel zogenaamd vermaarde gasten een plezier te doen.

'Tommy Stratford en Michael... weet-ik-veel,' zegt ze. 'Ben je bang dat ik hen leuker vind dan jou?'

'Dat is onmogelijk.'

'Hoezo? Omdat je zo onweerstaanbaar bent?'

'Nee. Omdat jij nooit iemand leuk vindt.'

Arsinoe snuift.

'Ik vind jou leuk, Junior.'

'O?'

'Maar ik heb wel belangrijker dingen aan mijn hoofd op dit moment.'

Billy heeft zijn haar laten groeien sinds hij op het eiland is, en het is nu lang genoeg om bijna mee te bewegen met de wind. Arsinoe betrapt zich erop dat ze zich afvraagt hoe het zou zijn om haar vingers erdoorheen te laten glijden, en meteen stopt ze haar handen weg in haar zakken.

'Daar ben ik het mee eens,' zegt Billy die zich naar haar toe draait. 'Ik

wilde je laten weten dat ik geweigerd heb om je zussen te bezoeken.'

'Maar je vader dan? Die zal woest zijn! We moeten die brief onderscheppen. Heb je hem per vogel of per paard gestuurd? Zeg alsjeblieft niet per boot, want die kan Jules niet laten omkeren.'

'Het is te laat, Arsinoe. Het is al gebeurd.' Hij doet een stap naar haar toe en raakt de wang onder het zwart-rode masker aan. Hij was erbij, die dag, toen ze zonder nadenken afstapte op de beer die hen aanviel. Hij had haar geprobeerd te redden.

'Je zei dat je niet met me wilde trouwen,' fluistert ze.

'Ik zeg wel meer.'

Hij leunt naar haar toe. Hoe vaak ze ook beweert niet aan de toekomst te denken, dit moment heeft ze zich al vele malen voorgesteld. Ze houdt hem vanuit haar ooghoek in de gaten en vraagt zich af hoe zijn kus zal zijn. Teder? Of onhandig? Of zou de kus zijn zoals zijn lach, vol overtuiging en ondeugendheid?

Arsinoes hart begint sneller te kloppen. Ze leunt naar hem toe, maar denkt dan opeens aan de gevlekte scheerling die ze nog steeds op haar lippen heeft.

'Raak me niet aan!'

Ze geeft hem een duw en hij landt op zijn heup in het gras.

'Au,' zegt hij.

'Sorry,' reageert ze schaapachtig en ze helpt hem overeind. 'Dat was niet mijn bedoeling.'

'Me bijna kussen of me omverduwen?' Hij klopt zijn kleren af zonder haar aan te kijken en zijn wangen kleuren rood van schaamte. 'Heb ik iets verkeerd gedaan? Wilde jij degene zijn die mij kust? Is dat hoe het hier werkt? Want dat vind ik helemaal prima...'

'Nee.' Arsinoe kan de gevlekte scheerling nog proeven, achter in haar keel. Ze was het bijna vergeten. Ze had hem bijna vermoord, en die gedachte beneemt haar de adem. 'Het spijt me. Ik wil gewoon niet. Niet op dit moment.'

Jules en Joseph drinken twee glazen bier leeg voordat ze accepteren dat Billy en Arsinoe niet meer komen opdagen.

‘Ach, dat is waarschijnlijk ook maar beter,’ zegt Joseph. ‘Het is al laat. Straks willen die dronken lui haar beer nog zien.’

Jules fronst. Hun beer, het valse krachtdier, begint een probleem te vormen. Arsinoe is niet meer met hem gezien sinds de avond van de Bezielingsceremonie, met het excuus dat hij te gewelddadig is en ver hiervandaan in de bossen moet blijven. Maar daarmee zullen de mensen van Wolfsbron zich niet veel langer laten afschepen.

‘Nou,’ zegt Joseph, en hij schuift zijn stoel naar achteren. ‘Zullen we dan maar gaan? Of wil je nog een portie gebakken schelpen?’

Jules schudt haar hoofd en samen lopen ze naar buiten, de straat op. Het licht wordt al zachter, zo vroeg op de avond, en het water in de Sealhead-baai, die net zichtbaar is tussen de gebouwen, glinstert in kobalt en oranje. Terwijl ze ernaartoe lopen, verstrengelt Joseph zijn vingers met de hare.

Zijn aanraking bezorgt haar nog altijd een aangename rilling, zelfs al wordt die overschaduwed door wat er tussen hem en Mirabella is gebeurd.

‘Joseph,’ zegt ze, en ze houdt hun handen omhoog. ‘Je knokkels.’

Hij laat haar hand los en maakt een vuist. Zijn knokkels zijn gescheurd en zitten onder de kleine korstjes van al het harde werk aan de boten. ‘Ik heb altijd gezegd dat ik niet met mijn vader en Matthew in de scheepswerf wilde werken. Al zou ik niet weten wat ik dan gedacht had te gaan doen.’ Hij zucht. ‘Het is geen slecht leven, denk ik. Als het goed genoeg is voor hen, waarom zou ik er dan anders over denken? Zolang je het maar niet erg vindt dat ik stink als een eendenmossel.’

Jules vindt het niet leuk om te zien dat hij zich sterk houdt. Dat hij zich zo gevangen voelt.

‘Ik vind het niet erg,’ zegt ze. ‘En het is toch niet voor altijd.’

‘Niet?’

‘Natuurlijk niet. Het is alleen maar tot aan het moment waarop Arsinoe wordt gekroond, weet je nog? Jij wordt onderdeel van haar Raad en ik van haar lijfwachten.’

‘Ah,’ zegt hij, en hij slaat een arm rond haar schouders. ‘En ze leefden nog lang en gelukkig. Zoiets heb ik geloof ik wel geroepen, hè?’